

Arrest

nr. 143 185 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. APPELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 29 oktober 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 30 oktober 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

[...]

Nationaliteit: Turkije

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, wegens gebrek aan het wettelijk vereiste belang. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad oordeelt dat in casu verzoeker evenwel nog niet het belang kan worden ontzegd bij de behandeling van zijn beroep. Zo dringt de vaststelling zich op dat verzoeker in zijn middel tracht aan te tonen dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte weerhield dat hij zich op dat ogenblik bevond in de situatie bedoeld in de voormelde wetsbepaling, waardoor hem onrechtmatig een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Een onderzoek van dit middel dringt zich dan ook op, te meer nu elke niet-tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten aanleiding kan geven tot het opleggen van een inreisverbod ingevolge artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 6, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Doordat verwerende partij verzoeker een bevel om het grondgebied aflevert stellende dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht.

Terwijl verzoeker nog geen drie maanden in het Rijk was, blijktens de stempel in zijn reispas dewelke de datum van 31.07.2014 vermeldt.

[...]

Overwegende dat de reispas van verzoeker is afgestempeld op 31.07.2014, zodanig dat de termijn zoals bepaald in artikel 6 voormeld nog niet was verstreken.

Verwerende partij kon derhalve geen bevel om het grondgebied te verlaten afleveren. [...]"

3.2. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.”

De Raad merkt op dat de regeling inzake het kort verblijf op het Schengengrondgebied van derde-landers een Europese bevoegdheid is. Er kan zo worden gewezen op de verordening nr. 1683/95 van de Raad van 29 mei 1995 betreffende de invoering van een uniform visummodel. Artikel 24 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) voorziet verder in de afgifte van een eenvormig visum, waarbij het visum kan worden afgegeven voor één, twee of meer binnenkomsten. De geldigheidsduur is niet langer dan vijf jaar. In ieder geval mag het voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten ten hoogste ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen bedragen. Er wordt verder gewezen op de bepalingen van de verordening nr. 610/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen en van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord, Verordeningen (EG) nr. 1683/95 en (EG) nr. 539/2001 van de Raad en Verordeningen (EG) nr. 767/2008 en (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Schengengrenscodes), waarbij de betreffende regelgeving werd aangepast in de zin dat “drie maanden” werd vervangen door “90 dagen”. Dit teneinde een duidelijkere definitie te geven van het verblijf van korte duur voor derdelanders op het Schengengrondgebied. Verordeningen zijn bindende besluiten die in de hele Europese Unie van toepassing zijn. In geval van strijdigheid met de nationale wet gaat de verordening boven de nationale wet.

In casu oordeelde verweerder dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd omdat hij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum dat of de visumverklaring die in zijn paspoort werd aangebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de Tsjechische autoriteiten in het bezit was gesteld van een Schengenvisum type C geldig in de periode van 25 november 2013 tot 23 november 2014. Dit visum stond verzoeker toe meerdere keren binnen te komen, doch voor een totale maximumduur van 90 dagen. Nu deze gegevens duidelijk staan vermeld op het visum vervat in zijn paspoort, kon verzoeker in geen geval onwetend zijn van de maximale duur dat hij op het Schengengrondgebied mocht verblijven. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker een eerste maal het Schengengrondgebied binnenkwam op 2 december 2013 via Praag, Tsjechië. Hij verliet de Schengenzone via Brussel op 23 februari 2014. Verzoeker kwam vervolgens opnieuw het Schengengrondgebied binnen op 31 juli 2014. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker dienstig deze laatste datum naar voor kan schuiven als aanvangsdatum van de termijn van negentig dagen zoals vermeld in zijn visum. De Raad stelt vast dat verweerder op correcte wijze heeft vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verbleef dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort werd aangebracht.

Daarenboven stelt de Raad ook vast dat, zelfs vertrekkend van een aankomstdatum in België op 31 juli 2014, de termijn van negentig dagen die het visum vermeldt is verstreken op 28 oktober 2014.

Overeenkomstig artikel 5, lid 1 bis van de Schengengrenscore geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Op 29 oktober 2014 – zijnde de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen – was ook in deze situatie aldus verzoekers regelmatig verblijf verstreken.

De aangevoerde schending van artikel 6 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS